

Brillant blæretet bossa

Steen Rasmussens Quarteto flyttede Montmartre til Sydamerika med æresgæsten Leo Minax som velsyngende bekendtskab.

Henrik Palle

Jazz. Steen Rasmussens Quarteto feat. Leo Minax. Jazzhus Montmartre, torsdag.

At pianisten Steen Rasmussens debut-cd fra 2008 bærer titlen 'Primeiro Amor', skal man ikke have lyttet mange sekunder til hans musik for at se rimeligheden i. Det nemlig nærmest os er ud af hans elegante, lette og veloplagede klaverspil, at han ikke alene holder umådelig meget af, men regulært knuselsker den brasilianske bossanovamusik. Og så hed er kun den første kærlighed.

Siden debuten har Steen Rasmussen cementeret sin position som en af rigets mest entusiastiske og kompetente udøvere af musikformen, som i øvrigt stadig oplever tiltagende popularitet, selv om det efterhånden er mere end et halvt århundrede siden, at vi nordboere for første gang stiftede bekendtskab med den i skikkelse af Stan Getz' skelsættende indspilninger af blandt andet Antonio Carlos Jobims musik.

UD OVER AT VÆRE en passioneret og trofast *ambassadør* for 'the sound af Brazil' sørger Rasmussen for at præsentere sine landsmænd for spændende brasilianske kunstnere. På sin seneste cd introducerede han de brasilianske sanger Marcia Lopes og Fabio Cadore – begge særdeles interessante vokalister – og i disse dage har han skaffet et dansk publikum mulighed for at høre guitaristen, komponisten og sangeren Leo Minax. Og for det skal der lyde en stor tak. Minax er en bossanovamusiker af absolut topklasse, der både medvirker til at forny genren med egne kompositioner og forvalte arven med fremragende fortolkninger af klassikerne.

LEO MINAX ER lidt af en velbevaret hemmelighed, så såre man bevæger sig bort fra bossanovamiljøets snævraste indercirkler. Efter at hans optræden i Montmartre vil der formentlig blive lavet om på det, selv om fremmødet ærligt talt

var lidt skuffende. For Minax, der er født i Brasilien, men bor i Madrid og har indspillet flere internationalt berømmede cd'er, gjorde et ualmindeligt sympatisk indtryk, som han stod der med sin guitar og sin vidunderlige stemme.

Men han var ikke alene om at skabe en aften, der sine steder glimtede af magi og emmede af sydamerikansk sommeraftenstemning; han blev bakket op af en gruppe tæt sammenspillede musikere, som kommunikerede forbilledligt med hinanden (og gæsten) og tydeligvis nød hverandres selskab under senior Rasmussens kompetente ledelse.

RYTMEGRUPPEN ER alfa og omega, for beatet skal være uhyggeligt præcist, men samtidig lagt med en nonchalance, som kræver dyb fornemmelse for selve bossaens væsen og den særlige stemning, den skal skabe: *saudade*, som er forelskelsen i øjeblikkets lysende nu, men også den melankolske indsigt af dets umiddelbare forgængelighed; denne air af sødmefuld smertelighed skal være indlejret i åndedraget; men det sørgede elegantieren Jonas Johansen for bag trommesættet, fornemt hjulpet af den vidunderligt innovative og samtidig bundsolide percussionist Jakob Andersen.

Som forbundsfælle havde de to janitsharer den cubanske bassist Yasser Pino, som er en mere end dygtig spiller

MAGI. Leo Minax, i forgrunden, er en bossanovamusiker, der for alvor formår at forny genren med sine egne kompositioner. Foto: Klaus Holsting

med flot tone, imponerende teknik og en stor, dejlig rund og trærig tone. Og til at lege med sangeren og guitaristen var der trombonisten Liss Wessberg, som agerede andenstemme, skabte modmelodisk og kontrapunkt til Minax' fine sydamerikanske tenor.

Han synger lidt som Michael Stipe fra den nu opløste rockgruppe R.E.M.: en nøgen, hudløs og særdeles poetisk klang, der både inkorporerer glæden og sorgen i sig.

Repertoiret var af blandet herkomst. Selvfølgelig spillede ensemblet en del af Minax' kompositioner fra cd'erne 'Stereo 13' og den seneste, 'Sem Tirar Nem Por', men et par af Steen Rasmussens numre blev det også til, og her viste det åndelige slægtskab sig. Minax var nemlig helt med på den særlige skandinaviske melankoli, selv om den hidrører af andet end den sydamerikanske: De har deres *saudade*, vi har det forhold, at det altid regner og er pissekoldt.

Det var imidlertid i numre af Gilberto Gil og ikke mindst Jobim, at flowet for alvor indfandt sig, og publikum gav sig totalt hen. For Jobims geniale melodimateriale bliver i hænderne på så velspillende folk og en så empatisk fortolker som Minax til det formelige guld. Men hele aftenen var en fornøjelse. Som kold hvidvin og rejer på en lun sommeraften efter en dag på stranden.

henrik.palle@pol.dk

“

Publikum gav sig totalt hen